

fører. Forholdet er ikke dette, som maaske nogle tror, at man i Tyskland har multipliceret den elendige nuværende Mark paa en saadan Maade, at Forsikringen derved er bragt op paa en nogenlunde rimelig Højde. Det er ikke længere siden end i Gaar Aftes, at vi i Invalideforsikringsretten bevilgede 800 Kr. til en Sønderjyde, som i mangfoldige Aar har betalt gode Mark til den tyske Tvangsforsikring, og han har ikke haft større Indtægt end 285 Mark af den om Aaret; det kan han jo ikke en Gang købe sig et Par gamle Støvler for. Hvis man argumenterer til Fordel for Forsikringen, maa man have dens Mangler in mente, og vil man fra konservativ Side nu staa op og slutte sig kraftigt og stærkt til, at det Spørgsmaal paa ny skal rejse sig i Udvalget, burde man erindre, hvad to Mænd som Bramsen og Professor Birek har udtalt om dette Spørgsmaal, og havde det ærede Medlem Hr. Holstein gjort det i Tide, tvivler jeg om, at han havde talt, som han har gjort i dette Øjeblik.

Til det ærede Medlem Hr. Rode vil jeg kun sige, at naar han udtaler, at han i Virkeligheden, ved at fastholde sit Forslag, har taget Afstand fra den tidligere radikale Ordfører, som udtrykkelig havde ønsket, at man skulde beregne Formueindtægten paa en noget anden Maade, var det vist alligevel for let sluppet. Det ærede Medlem Hr. Henningsen talte den Gang paa de Radikales Vegne, jeg skal atter her kapitel-fæste hans Udtalelser, de staaar Sp. 2874; den 16. Januar 1920 udtalte det ærede Medlem: „Jeg mener, det var rigtigt, at der blev gjort Forskel paa de forskellige Kilder for Indtægten. Det er ikke rigtigt at regne Indtægt af Arbejde lig Indtægt af Kapital; der er en Forskel paa, om Pengene er Renter af en Kapital, eller om de er tjent ved Arbejde, og jeg vilde meget ønske, om der i Udvalget kunde opnaas Enighed om, at den Indtægt, de enkelte maa have, kunde være større, hvis det var Indtægt af Arbejde.“ Den Gang stod det radikale Partis Ordfører op og udtalte Ønsket om, at man i Udvalget kunde opnaa Enighed om det, den højtærede Indenrigsminister nu har foreslaaet. Nu staaar den radikale Ordfører og udtaler Ønsket om, at man maa komme bort fra det, hans Forgænger har ønsket gennemført. Kontakt er der ikke.

Om naar det ærede Medlem Hr. Rode mente, at jeg havde gjort Uret mod ham, naar jeg vilde paastaa, at han tidligere havde erklæret sig villig til at overveje den Tanke at gaa bort fra 60 Aars Alderen, vil jeg bestemt hævde, at de Udtalelser, det ærede

Medlem som Indenrigsminister fremsatte den 17. Januar 1920 — Udtalelserne staaar i Folketingstidende Sp. 2911 —, absolut ikke var saa afvisende som hans Udtalelser i Dag. I Dag erklærer det ærede Medlem, at han ikke kunde tænke sig at gaa bort fra 60 Aars Alderen. Den Gang udtalte det ærede Medlem ordret følgende: „Det andet Spørgsmaal, som det ærede Medlem (Hegelund-Lange) fremdrog, var, hvorvidt Alders-tidspunktet er rigtigt fastsat i Lovforslaget om Aldersrente til det 60de Aar. Dette kan selvfølgelig undergives en Overvejelse.“ — og saa kommer Argumentationen — „netop fordi det er kædet sammen med Invaliditets-lovforslaget“. Den Gang var det ærede Medlem villig til at overveje, om man kunde gaa bort derfra, og de Forudsætninger, han den Gang lagde til Grund for dette Løfte om Overvejelse, er nu til Stede. Jeg skal gerne love det ærede Medlem, at jeg med Villie skal overveje hans Tanke om at gaa bort fra det nuværende paa en lempeligere og mere skridtvis Maade. Til Gengæld haaber jeg, at det ærede Medlem vil vende tilbage til sin mere forhandlingsvenlige Udtalelse fra 1920 og love en tilsvarende villig Overvejelse for sit Vedkommende.

Anden Næstformand (Parkov): Det ærede Medlem Hr. Holstein har Ordet for en kort Bemærkning.

Holstein: Til det ærede Medlem Hr. Hegelund-Lange maa jeg blot sige dette, at saa vidt mig bekendt har det altid været og er fremdeles anerkendt i det konservative Parti som en baade social og økonomisk sund Tanke, at de, der skal have Understøttelse af det offentlige, selv maa yde deres Tilskud. Dersom det ærede Medlem forbyr sig over, at jeg har rejst Spørgsmaalet om Forsikringsprincippet her, maa det ærede Medlem jo dobbelt forbyr sig over, at hans egen Partifælle det ærede Medlem Hr. Mads Gram har gjort det samme. Jeg er ganske klar over, at dette Spørgsmaal hænger sammen med Valutaspørgsmaalet; men Valutaforholdene staaar i høj Grad i Forbindelse med et Lands Møntpolitik, og det forekommer mig, at en af de store Fordele her i Landet fremfor i de krigshærgede Lande er, at vi har en sund Møntpolitik her, og ikke alene har vi nu et sundt Møntgrundlag at bygge paa, men vi har ogsaa takket være Møntpolitikken i de sidste Aar faaet forbedret vor Valuta. Derfor forekommer Sammenligningen mellem Danmark og Tyskland mig ikke holdbar. Yderligere vil jeg sige dette, at selv